

Arrest

nr. 181 084 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2016 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HAUWEN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 augustus 2012 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 3 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 december 2012 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.4. Op 12 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een vierde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 februari 2013 een vijfde maal de beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker.

1.6. Op 13 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een zesde maal de beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 mei 2014 een zevende maal de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 19 juli 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een achtste maal de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 3 maart 2015 een negende maal de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam 4 augustus 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op 4 augustus 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

naam: [E.]

voornaam: [Z.]

[...]

nationaliteit: Marokko

ALIAS: [E.,Z.] [...] van Marokkaanse nationaliteit

[E.,Z.] [...] van Marokkaanse nationaliteit

[E.,Z.] [...] van Marokkaanse nationaliteit

[Z., E.] [...] van Marokkaanse nationaliteit

[Z., E.], [...] van Marokkaanse nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

*x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.*

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal- met braak, inklimming, valse sleutels – bendevoorming-deelname – poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 21.06.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en de gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres.

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal- met braak, inklimming, valse sleutels – bendevoorming-deelname – poging tot misdaad,

feiten waarvoor hij op 21.06.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 25/08/2012;

13/03/2013; 18/05/2014; 19/07/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart in de vragenlijst hoorplicht die hij ingevuld heeft op 14/07/2016 dat hij familie in België heeft. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan diefstal- met braak, inklimming, valse sleutels – bendevoorming-deelname – poging tot misdaad

Gezien de feiten bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die de regels van de maatschappij niet respecteren.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 25/08/2012; 13/03/2013; 18/05/2014; 19/07/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en de gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 25/08/2012; 13/03/2013; 18/05/2014; 19/07/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 25/08/2012; 13/03/2013; 18/05/2014; 19/07/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 4 augustus 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer

naam: [E.]

voornaam: [Z.]

[...]

nationaliteit: Marokko

ALIAS: [E.,Z.] [...] van Marokkaanse nationaliteit; [E., Z.] [...] van Marokkaanse nationaliteit; [E., Z.] [...] van Marokkaanse nationaliteit; [Z., E.] [...] van Marokkaanse nationaliteit; [Z., E.], [...] van Marokkaanse nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/08/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

Er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres.

betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal- met braak, inklimming, valse sleutels - bendevoorming-deelname - poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 21.06.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 25/08/2012; 13/03/2013; 18/05/2014; 19/07/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart in de vragenlijst hoorplicht die hij ingevuld heeft op 14/07/2016 dat hij familie in België heeft. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan diefstal- met braak, inklimming, valse sleutels - bendevoorming-deelname - poging tot misdaad. Gezien de feiten bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die de regels van de maatschappij niet respecteren.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en de gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Verweerder voert ook aan dat het in casu om een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten gaat en dat de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 25 augustus 2012, 13 maart 2013, 18 mei 2014 en 19 juli 2014 reeds definitief zijn geworden. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

2.1.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van het middel kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van de artikelen 8 van het EVRM ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. De Raad stelt verder ook vast dat in de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk is vermeld dat de eerste bestreden beslissing *“gepaard [gaat] met een inreisverbod”* en dat de tweede bestreden niet kon worden genomen indien de eerste bestreden beslissing er niet was. De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing zal derhalve gevolgen hebben wat betreft de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing. Het feit dat de eerste bestreden beslissing een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten is doet hieraan geen afbreuk. In deze omstandigheden kan verweerder niet voorhouden dat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

De eerste exceptie wordt verworpen.

2.2. Verweerder betwist tevens de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de tweede opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.3. Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker houdt ook voor ook dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt.

Hij geeft de volgende toelichting:

« Premier grief, dirigé contre les deux actes attaqués.

Suivant l'article 74/13 de la loi: « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Ainsi qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi sur les étrangers, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Par ailleurs, l'article 20 de la même loi du 19 janvier 2012 a inséré dans la loi sur les étrangers l'article 74/13 précité. Il résulte de ce qui précède que si le défendeur doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que le défendeur n'est pas dépourvu en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation et ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'il délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi (CCE, arrêts n° 116.003 du 19 décembre 2013, n°132 278 du 28 octobre 2014, n°130 604 du 30 septembre 2014, n° 129 985 du 23 septembre 2014, n° 126 851 du 9 juillet 2014...).

Le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation depuis le dernier ordre de quitter notifié en 2014, voici deux ans, alors qu'il a des éléments d'intégration à faire valoir, ainsi qu'il ressort des témoignages de sa belle soeur et de sa compagne, joints au présent recours (pièces 3 et 4). Les décisions ne contiennent ainsi aucun détail à ce sujet et pourraient être opposées à tout étranger en séjour précaire. Manifestement, le droit du requérant d'être entendu n'a pas été respecté, alors qu'il disposait d'éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative. Le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation. Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34). Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (Conseil d'Etat, arrêt n°230.257 du 19 février 2015). Ainsi jugé par Votre Conseil: « Or, le Conseil observe qu'il n'apparaît pas du dossier administratif que la partie défenderesse ait donné à la requérante la possibilité de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale (C.C.E., n°128207 du 21 août 2014).

Les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), tandis que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029). L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./ Finlande, § 150). La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

En l'espèce, la partie adverse ne tient pas compte de façon proportionnelle et adéquate de la vie familiale et privée du requérant, dont le frère est établi en Belgique et qui par ailleurs est fiancé depuis six mois avec une ressortissante belge ; selon la partie adverse, le requérant représente une menace pour l'ordre public ; telle affirmation est constitutive d'erreur manifeste, méconnaissent le principe de minutie, ainsi que les articles 62 et 74/11 de la loi: d'une part, la décision ne se fonde que sur la condamnation encourue par le requérant et ne démontre pas que le comportement du requérant représente une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, se contentant de raisons de prévention générale qui ne peuvent être retenues. D'autre part, sa libération anticipée contredit l'actualité de l'atteinte à l'ordre public.

• *Second grief, dirigé contre l'interdiction d'entrée.*

L'interdiction d'entrée est motivée par l'application de l'article 74/11 §1er, 2eme alinéa de la loi, suivant lequel: « La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

- 1 ° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;*
- 2 ° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée »*

Appliquant une interdiction d'entrée de huit ans alors que la disposition légale qui la fonde n'autorise qu'une interdiction de maximum trois ans, la décision n'est ni légalement ni adéquatement motivée au regard des articles 62 et 74/11 §1er alinéa 2 de la loi.

Subsidiairement, suivant l'article 74/11 de la loi, « La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas... La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.».

D'une part, la décision opte pour la sanction maximale, sans préciser le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée (en matière disciplinaire : Cons. État (8e ch., prés., réf.), 29 sept. 2005, Adm. publ. mens., 2005, p.193 ; Cons. État (6e ch., prés., réf.), 14 mai 2002, Adm. publ. mens., 2003, p.122 ; n° 93.962 du 14 mars 2001).

D'autre part, la décision ne tient pas compte de toutes les circonstances du cas à défaut de s'être inquiété de l'évolution de la situation du requérant depuis le dernier ordre de quitter notifié deux ans auparavant.

Ainsi décidé par Votre Conseil (arrêt n° 132.240 du 27 octobre 2014): « Compte tenu de l'importance d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de trois ans, prise à l'égard du requérant, le Conseil estime que la motivation de cette décision ne garantit pas que la partie défenderesse ait respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision. »

Enfin, la décision ne se fonde que sur la condamnation encourue par le requérant et ne démontre pas que son comportement représente une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, se contentant de raisons de prévention générale qui ne peuvent être retenues. De plus, sa libération anticipée contredit l'actualité et la gravité de l'atteinte à l'ordre public. »

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

De Raad dient hierbij te benadrukken dat de rechtsgrond die verweerder toelaat een inreisverbod op te leggen, meer specifiek artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, duidelijk wordt vermeld in de tweede bestreden beslissing. Verzoeker houdt nog voor dat niet tevens wordt verwezen naar het vierde lid van voormelde bepaling waarin is voorzien dat de geldigheidsduur van een inreisverbod dat aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd meer dan vijf jaar kan bedragen indien deze vreemdeling een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Aangezien hij de inhoud van het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet in zijn verzoekschrift weergeeft kan de Raad slechts concluderen dat het feit dat verweerder niet expliciet naar dit lid van

voormeld wetsartikel heeft verwezen verzoeker niet heeft verhinderd om, op basis van de overige overwegingen en verwijzingen in de tweede bestreden beslissing, te begrijpen welke de juridische grondslag is die verweerder de mogelijkheid biedt om een termijn van acht jaar te bepalen bij het opleggen van een inreisverbod. Aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is derhalve voldaan en er blijkt niet dat verzoeker enig belang heeft zijn grief dat een bijkomende verwijzing naar een specifiek lid van een wetsbepaling die door verweerder werd weergegeven had dienen te worden voorzien (cf. RvS 4 oktober 1994, nr. 49.427).

Verweerder heeft ook duidelijk aangegeven welke afweging hij maakte om te oordelen dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar aangewezen is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker in wezen dat deze bepalingen verweerder niet toelaten om zonder meer een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, doch dat hij het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling en de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM in aanmerking moet nemen. Verzoeker toont evenwel niet aan dat verweerder enig relevant gegeven onterecht buiten beschouwing heeft gelaten. In dit verband moet worden gesteld dat verzoeker geen kind is, dat niet blijkt dat hij kinderen heeft of dat hij enig ernstig gezondheidsprobleem heeft, dat er geen enkel gegeven is waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij in het land waarvan hij de nationaliteit heeft dreigt te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM, en dat in de motivering van de bestreden beslissingen kan worden gelezen dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Verzoeker blijft daarnaast in gebreke om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij meent dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, gelet op ontbreken van een duidelijke toelichting, dan ook onontvankelijk.

3.2.4. Ook een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld. Verzoekers stelling dat verweerder deze wetsbepaling heeft geschonden door geen rekening te houden met zijn privé-, gezins- en familieleven en dat verweerder heeft nagelaten om te onderzoeken of uit zijn gedrag werkelijk kan worden afgeleid dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde mist immers feitelijke grondslag. Verweerder heeft duidelijk uiteengezet dat hij ervan uitgaat dat verzoeker een privé- en gezinsleven heeft, doch dat de nood om de openbare orde te beschermen en strafbare feiten te voorkomen in casu een inmenging in verzoekers privé- en gezinsleven kan rechtvaardigen. Hij heeft hierbij niet louter verwezen naar een strafrechtelijke veroordeling, doch hij heeft tevens de inbreuken die verzoeker beging weergegeven, gewezen op het feit dat verzoeker deze misdrijven pleegde met het oog op geldelijk gewin en geduid dat, gezien de aard van de in het verleden gepleegde feiten, blijkt dat verzoeker een gedrag vertoont waaruit een ernstig en actueel gevaar voor nieuwe schendingen van de openbare orde kan worden afgeleid. Het is ook niet kennelijk onredelijk om uit het feit dat verzoeker op onwettige wijze in het land verblijft – wat overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is – en hij zich tijdens dit onwettig verblijf schuldig maakte aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en deelname aan een vereniging van misdadigers af te leiden dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het gegeven dat verzoeker vervroegd werd vrijgesteld doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker die zich nog steeds schuldig maakt aan een voortgezet misdrijf (illegaal verblijf) maakt niet aannemelijk dat verweerder relevante gegevens, waaruit zou dienen te worden afgeleid dat hij de Belgische wetgeving actueel respecteert en hij geen gevaar vormt voor de openbare orde, over het hoofd heeft gezien.

3.2.5. De bewering van verzoeker dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie – waaronder zijn banden in het Rijk – na 2014 deugdelijk toe te lichten mist evenzeer feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 14 juli 2016 en daarna nog eens op 1 augustus 2016 de kans kreeg om een vragenlijst in te vullen en hem hierbij de mogelijkheid werd gegeven om zijn toestand uiteen te zetten en eventuele gegevens mee te delen waarvan hij meende dat deze in aanmerking dienden te worden genomen door verweerder alvorens deze de bestreden beslissingen kon nemen.

Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet de kans kreeg om onmiddellijk voorafgaand aan het ogenblik waarop verweerder de bestreden beslissingen nam de gegevens die hij dienstig achtte mee te delen.

Een schending van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden vastgesteld.

3.2.6. Voorts moet worden benadrukt dat verzoeker nooit tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat hij derhalve, gelet op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, bezwaarlijk kan voorhouden dat de eerste bestreden beslissing, die zijn verblijfssituatie geenszins wijzigt, een effectieve “*inmenging*” vormt in zijn privé-, gezins- of familielevens, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Er dient tevens te worden geduïd dat uit voormelde verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt tevens niet dat de bestreden beslissingen verzoeker verhinderen om zijn banden met zijn familieleden en vrienden in België verder te onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door deze personen uit te nodigen voor een bezoek in zijn thuisland. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij met zijn vriendin, met wie hij stelt in het huwelijk te willen treden en die volgens zijn verklaringen een dubbele nationaliteit heeft, enkel een gezinsleven in België zou kunnen ontwikkelen. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissingen worden genomen. Daarenboven moet erop worden gewezen dat artikel 8, tweede lid van het EVRM verweerder hoe dan ook toelaat om maatregelen te nemen die bij wet zijn voorzien en in een democratische samenleving nodig zijn ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Verweerder vermocht bijgevolg, gelet op de misdrijven die verzoeker pleegde en het feit dat uit zijn gedrag blijkt dat hij er niet voor terugschrikt de Belgische rechtsregels te overtreden en zich te verrijken door het plegen van misdrijven, te concluderen dat de belangen van de Belgische samenleving, die gediend zijn met een stringente toepassing van de Vreemdelingenwet en met maatregelen die erop gericht zijn nieuwe inbreuken op de strafwet te voorkomen, superieur zijn aan de belangen van verzoeker in het Rijk. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt ook duidelijk dat verweerder de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.7. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een kennelijke appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting in op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK